

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

ทำนบใหญ่รับรองความสุข

ทองคำเมื่อวานนี้วันที่ ๒๖ ได้ ๒ บาท ๕๐ สตางค์ ดอลลาร์ ๑๖๒ ดอลลาร์ ทองคำที่ต้องการมอบเข้าคลังหลวง ๔ พันกิโลนั้น ได้มอบเข้าแล้ว ๒,๕๕๐ กิโล ยังขาดทองคำอยู่อีก ๑,๔๕๐ กิโล จะครบจำนวน ๔ พันกิโล ทองคำที่ได้หลังจากมอบเข้าคลังหลวงแล้วได้ ๑๐๒ กิโล ๑๘ บาท ๑๙ สตางค์ นับว่าเร็วอยู่ สองเดือนได้ถึง ๑๐๒ กิโล รวมยอดทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ ๔,๕๖๒ กิโลครึ่ง รวมยอดทองคำทั้งหมดได้ ๔,๖๖๔ กิโลครึ่ง ทั้งที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบ ได้ ๔ ตันครึ่งกว่าแล้วเวลานี้

ที่เราช่วยโลกเหล่านี้ นี่เป็นเขาถวายเราเป็นปรกติเรื่อยมาตั้งแต่เริ่มสร้างวัดนะ ที่เราออกช่วยโลก ๆ เราช่วยตลอดเวลาอย่างที่ว่านี่เห็น ไม่ใช่เราไปถอนเอาเงินโครงการช่วยชาติมาช่วยนะ เราไม่เอาง่าย ๆ นะบอกแล้ว เราสงวนไว้หมด ชาติก็เป็นของเราที่จะว่าไง สมบัติเหล่านี้เพื่อชาติก็เป็นเรื่องของเรา เราจะไปทำสู่มสู่มหาไม้ได้วางั้นเลย เพราะฉะนั้นในจำนวนเงินที่ฝากเข้าเหล่านี้จึงไม่ถอน ถอนที่ไรก็ได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบ

ที่ไม่ถอนแต่ช่วยโลกมาตลอด ๆ นี้มีแต่เขาถวายหลงตา ไม่ได้บอกว่าโครงการช่วยชาติ อันใดที่บอกว่าโครงการช่วยชาติเราจะเข้าทันทีเลย เขาเขียนระบุมาเป็นอักษรเข้าทันที ๆ อันไหนเขาถวายเราเป็นปรกติดังที่เคยถวายมานั้น เราก็หมุนช่วยโลกไปเลย นี่ละที่ได้ช่วยโลกอยู่บ่อย ๆ แต่ทำไมไม่เห็นไปถอนเอาเงินในบัญชีช่วยชาติมาช่วยโลกก็เพราะเงินเหล่านี้ก็เพื่อช่วยชาติอยู่แล้วตั้งแต่ยังไม่ตั้งโครงการจะว่าไง ก็ช่วยมาประจำอยู่แล้ว เงินจำนวนนี้มีพอเป็นไปอยู่เราก็หมุนไปเรื่อย ๆ เพราะอันนี้ก็ช่วยชาติโดยหลักธรรมชาติของมันมาดั้งเดิมก่อนโครงการช่วยชาติเสียอีก จึงเหมือนเป็นอันเดียวกันหมด มหาเราแล้วนะ

คือจิตของเราจะพุ่งใส่ชาติไทยของเราโดยตรง ใส่โลกโดยตรง ไม่มาเกี่ยวกับเราเลย พี่น้องทั้งหลายกรุณาทราบนะ ผู้นำพี่น้องทั้งหลายมีมลทินที่ตรงไหน เราพูดยันเลยนะ ก็จะเอามลทินมาจากไหน เมตตาดูรอบโลกธาตุนี้ จะมาสนใจอะไรกับเงินบาทหนึ่งสองบาทเพื่อหลงตาบ้วะ จิตมันครอบโลกธาตุนี้ หมดแล้วมันยังจะให้อีก ไม่อย่างนั้นจะติดหนี้เขาหรือ ติดหนี้เรื่อยมาจนเวลามันจำเป็น แต่ก็ยังไม่ไปถอนบัญชีโครงการติดหนี้เขาก็ยอมติด เอาเงินจำนวนนี้ใส่เข้าไปเรื่อย เราช่วยจริง ๆ ยังบอกแล้ว ขอให้ตายใจได้เลย สำหรับเราแล้วไม่มีอะไรเลย ใครจะมาหาเรื่องใส่เราก็เท่ากับเอาไฟเผาหัวอกมันนั่นแหละ ก็เราไม่มีอะไรมีแต่ประโยชน์สาตกระบายทั่วโลก เราจะไปหวังเอาอะไร

ไม่มีอะไรที่จะหวังแล้วในโลก มีแต่ความเมตตาต่อโลก เวลาที่มีชีวิตอยู่ก็ช่วยเติมกำลังความสามารถ

เพราะฉะนั้นถึงได้ทะนุถนอมธาตุชั้นนี้ไว้เอง สำหรับเราเองไม่มีอะไรก็บอกแล้ว อยู่ได้ไปได้ มีน้ำหนักเท่ากันเลย จะไปเมื่อไรก็ได้สบายเลย ดีไม่ดีถ้าเราจะพิจารณาถึงธาตุชั้นนี้ที่กวนอยู่ตลอดเวลาเนี่ยกับปล่อยเสีย อันไหนมีผลดีกว่ากัน ไปเสียเท่านั้นเอง แน่ะ รังเอาไว้ก็เพื่อทำประโยชน์ให้โลกนั่นเองหนักเบาที่สู้กันไปอย่างนี้ธาตุชั้นนี้ เพื่อประโยชน์แก่โลกเท่านั้นเองไม่ได้เพื่ออะไร

เมื่อวานนี้ก็ไปส่งอาหารให้พวกโรงพยาบาลคำตากล้า แล้วเลยไปบ้านแพง ไปครูเดียวไม่นานแล้วกลับมา เมื่อวานดูมีโรงเดียว โรงพยาบาลมีมาเป็นประจำ ๆ เราถึงได้จัดอาหารไว้เต็มตลอดเวลาไม่ให้เกิดพร่อง เราไปแล้วพระที่อยู่ที่นี่ก็ดูแล ขาดอะไรก็สั่งทางบ้านเขา เขาก็จัดมาทันที ๆ เลยไม่ให้เกิดพร่อง เราอยู่เราไปมีน้ำหนักเท่ากันเกี่ยวกับเรื่องอาหารในโกดังเพื่อโรงพยาบาลต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา เสมอกัน นี่ละความสงสารโลกจะให้ทำยังไง

เราอยากจะให้พี่น้องชาวไทยเรา หมุนจิตใจเข้าสู่ธรรมให้หนักแน่นมากกว่านี้ อย่างน้อยก็ให้หนักแน่นมากกว่านี้บ้างนะ จะได้พอมีความชุ่มเย็นภายในใจบ้าง ถ้าปล่อยให้เป็นไปตามกระแสของกิเลส อย่าหวังว่าสามแดนโลกธาตุนี้ว่าใครจะมีความสุข เพราะกิเลสดึงไป ได้ครองสมบัติจำนวนเท่านั้นเท่านี้ ครองความสุข มีความสะดวกสบายเท่านั้น ๆ ภายในใจ จะได้ภูมิใจนี้ไม่มี อย่าหวังนะ ให้เชื่อพระพุทธเจ้า ทรงพิจารณาโลกตลอดทั่วถึงหมดแล้ว จึงได้แยกออกมาสอนโลก ฝ่ายไหนเป็นภัย ฝ่ายไหนเป็นคุณ

ฝ่ายธรรมเป็นคุณล้วน ๆ ฝ่ายกิเลสเป็นโทษตั้งแต่ย่อย ๆ ของกิเลสขึ้นไปหาใหญ่หลวงของกิเลส ความใหญ่หลวงของกิเลสนั้นคือความใหญ่หลวงของทุกข์ในหัวใจสัตว์โลกนะ อย่าพากันตื่นจนเกินไป พออยู่ให้อยู่ แล้วหาความสงบภายในใจ ใจนี้เป็นที่รับรองความสุขความทุกข์ สมบัติทั้งหลายเหล่านั้นไม่ได้รับรอง ให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ อย่าพากันตื่นตื่นจนเกินเหตุเกินผลจะตายทิ้งเปล่า ๆ หาสาระไว้สำหรับเกาะของจิต เวลาเป็นเวลาที่ตายจะไม่มีติดหัวใจนะ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ท่านทั้งหลายอย่าไปหวังฟังให้ชัดเจน ชี้ขาดเลยเถียว อย่าไปหวัง หวังอาศัยมันชั่วระยะชีวิตของเรามีอยู่ที่นี่ หามาเพื่อสิ่งเหล่านี้ ส่วนอรรถส่วนธรรมคุณงามความดี และการอบรมจิตใจให้สงบร่มเย็นนั้น ขอให้มีความหนักแน่นมากยิ่งขึ้นโดยลำดับ ท่านทั้งหลายจะได้เห็นความสุขเข้ามาสู่ใจ ๆ

ใจนี้เป็นสระเป็นทำนบใหญ่จะรับรองความสุข เวลาที่สระใหญ่เราแห่งนี้แห้งผาก ด้วยความสุข มีแต่พื้นแต่ไฟเผาไหม้อยู่ในสระนี้เวลานี้ สระคือหัวใจเรา ไปที่ไหนมองที่ ไหนมันแบบเดียวกันหมด ไม่ได้มีความสุขนะ พวกกันติดกันดินเต็มโลกเต็มสงสาร ใคร ได้รับความสุขมาครองหัวใจบ้างเพราะอำนาจของกิเลสไม่เห็นมี จำให้ตีค่านี้อุดออกมาจากหัวใจ ที่ได้พิจารณาเต็มหัวใจแล้วค่อยมาพูดให้ฟัง ไม่ได้มาโกหกพี่น้องทั้งหลาย พิจารณาตรวจตราหมดทุกสิ่งทุกอย่างกลั่นกรองในหัวใจ ตั้งแต่วันออกปฏิบัติขึ้นเวที นั้นเป็นวันกลั่นกรองหัวใจ

เวลาศึกษาเล่าเรียนอยู่ก็รักษาศีลธรรมตามขั้นตามภูมิของการศึกษา การอบรม จิตใจมีน้อยก็ปล่อยไว้เสียก่อน เวลาศึกษาเพื่อจะหาความรู้ความฉลาดเป็นเครื่องมือ ขวนขวายหาธรรมเข้าสู่ใจด้วยภาคปฏิบัติจริง ๆ แล้วก็หา หานี้หาแบบขั้นเวทีพืดกับ กิเลส เข้าในป่าในเขาตลอดเลยตั้งแต่บัดนั้น นี่กลั่นกรองละนะที่นี้ละ กลั่นกรอง ๆ กิเลสเวลามันหนาแน่นมันก็ฟาดเราจนหงายหงาย ๆ ทำนบทั้งหลายพังซี หงายหงาย หงาย ไม่เป็นท่า อำนาจของกิเลสมันรุนแรง ทั้ง ๆ ที่เราจะพืดจะเหวี่ยงกับมัน มันฟาดเรา นี้ หงายหงายเลย ๆ แบบไม่เป็นท่า ถึงขนาดน้ำตาร่วง ก็ได้มาแล้วให้ทำนบทั้งหลายพัง เล่า เพื่ออะไรเอาไปพิจารณาซิ

นี่ละความรุนแรงของกิเลสเอาจนน้ำตาร่วง เสียใจน้ำตาร่วง เคียดแค้นอย่างถึง ใจถึงขนาดน้ำตาร่วง เพราะฉะนั้นน้ำตานี้จึงมีคุณค่ามากนะ กับความเคียดแค้นให้กิเลส นี้มีคุณค่ามาก เอาอันนี้แหละมาเป็นข้อพึงใจเลยไม่ลืม ความเพียรเน้นหนักเรื่อย ๆ จะ ล้มทั้งหงาย เอ้า ล้ม ยอมรับสู้มันไม่ได้ แต่ไม่ถอย ถึงขนาดว่ากูมึงเที่ยววะ โธ เคียด แค้นนี้ก็พึงใจเหมือนกัน ฟังลึกทีเดียวไม่มีจิตจางเลย ที่นี้ได้ที่แล้วพืดมัน มันร้องโก๊ก ๆ นั้นเห็นไหม เหมือนช้างเราขึ้นบนตะพองแล้วขอกระหน่ำลงไปมันร้องโก๊ก ๆ มันบอกรว่ายอมแล้ว ๆ ยอมกูก็ไม่ยอม มึงฟาดกูจนน้ำตาร่วงกูก็ไม่ถอย ยิ่งขนาดหนักเข้าไป ๆ

นี่ละอำนาจของธรรมหมุนเข้า ๆ ด้วยความเคียดแค้นที่มีคุณค่ามาก แล้วน้ำตาร่วง น้ำตานี้เป็นน้ำตาที่มีคุณค่ามาก ประมวลมาเข้าสู่การสั่งสมอรรถธรรมเข้าสู่ใจของเรา มีน้ำหนักมากขึ้นทุกวัน ๆ ตีลงไป ๆ จิตที่เป็นพื้นเป็นไฟ ก็กลายเป็นน้ำเป็นท่าดับไฟเข้ามาเรื่อย ๆ ด้วยอำนาจแห่งความพากเพียร ต่อไปใจก็ครองความสงบเย็นใจ ที่มันติดมันดินขนาดน้ำตาไหลนั้นเบาไป ๆ ทางนี้ค่อยมีหลักมีเกณฑ์ยึดขึ้น นี่หลักของใจ พังให้ตี

พอใจมีหลักมีเกณฑ์แล้ว ความสงบก็ขึ้นมาเอง ความสงบกับความเย็นใจ ความสบายขึ้นภายในใจ จากนั้นก็เป็นการเพิ่มความเพียร เพิ่มกำลังใจเข้าไปอีก ก็ยิ่งหนัก แน่นทางความพากเพียรเข้าไปอีก กิเลสค่อยจางไป ๆ ทางนี้ถึบยันกันลงไป ชะล้างกัน

ไป ๆ ทางนี้หนาแน่นขึ้นด้วยความสงบเย็นใจ ถึงขนาดว่าอยู่ไหนอยู่ได้เลย เพียงชั้นสมาธิเท่านั้นพออยู่พอกิน เพราะเกิดมาเราไม่เคยมีความสุขมาครองใจ มีตั้งแต่ความทุกข์มาบีบปี้สไฟไม่ว่าเขาว่าเราทั่วแดนโลกธาตุเป็นเหมือนกันหมด เพราะอำนาจของกิเลสเท่านั้นเป็นผู้สั่งสมพินไฟมาเผาหัวใจเรา แล้วโลกก็ไม่ได้ลืมนั่นเลยนะ ไม่ได้เซ็ดหลาบ ยังติดกับมันตลอดเวลา มันจึงสนุกเผาตลอดเวลา

ที่นี้พอธรรมเข้าสู่ใจ เพียงชั้นสมาธิเท่านั้นอยู่ไหนสบายแล้ว อยู่ที่ไหนอยู่ได้หมด ต้นไม้ ภูเขา ดินฟ้าอากาศ ไม่มีความหมาย มีความหมายอยู่กับหัวใจที่ครองความสุข ความสงบเย็นใจอยู่นั้นตลอดเวลา ยิ่งหนักเข้า ๆ ที่นี้เวลาความสงบได้เข้าเต็มที่ เรื่องความสงบเต็มเหมือนกับน้ำเต็มแก้วน้ำเต็มโอ่งนั้นแหละ ความสงบเมื่อเต็มที่แล้วอยู่แค่นั้นไม่ล้นไปได้เลย นี่อำนาจแห่งความสงบคือสมาธิ สมาธิเหมือนน้ำเต็มโอ่งเต็มแก้ว ทำยังไงจะให้ความแน่นหนามันคงเพิ่มเข้าไปอีกไม่มี นี่เอาหัวใจออกมายื่นให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เวลาสมาธิเต็มภูมิแล้วเหมือนน้ำเต็มแก้วน้ำเต็มโอ่ง ทำลงไปก็แนวอยู่ตลอด จะให้ยิ่งกว่านี้ไม่มี มีเท่านั้น ๆ จนกระทั่งสุดท้ายก็ว่านี่แหละจะเป็นนิพพาน มันก็กระหน่ำลงแต่ความสงบ มันก็เต็มแก้ว ๆ เต็มโอ่งอยู่เพียงเท่านั้นไม่เลย เรียกว่ามีความสุขเต็มที่ในชั้นแห่งความสงบคือสมาธิ พออยู่พอกิน อยู่ไหนอยู่ได้สบาย ๆ

เพราะฉะนั้นผู้มีสมาธิจึงติดสมาธิได้ ถ้าไม่มีใครมาลากมาเข็นออกติด ติดจริง ๆ เพราะมีรสมีชาติ อยู่ที่ไหนสบายหมด มีแต่ใจไม่มีความหมายอะไร ความหมายสง่าอยู่ภายในใจ เพียงชั้นสมาธิก็เห็นได้ชัดอย่างนี้แล้ว ที่นี้พอก้าวขึ้นสู่ปัญญา พุดแล้วสาธู ว่าอย่างนี้เลย ในอาจารย์ทั่วประเทศไทย เราไม่ได้ประมาทครูอาจารย์องค์ใด มีพ่อแม่ครูอาจารย์มันเท่านั้นมาลากเราออกจากสมาธิเราไม่ได้ลืมนะ ท่านใส่หมัดไหนนี้หงายเลย เทียบนะ คือหาที่ค้านไม่ได้ นั่นเห็นไหมผู้รู้จริงเห็นจริง พุดลงไปคำไหนค้านได้ที่ไหน เรื่องสมาธิที่แรกท่านก็ถาม เป็นยังไงจิตสบายดีหรือท่านมหา สบายดีอยู่ ก็บอกอย่างนั้นซี ท่านก็นิ่งไปเสีย พอได้โอกาส เป็นยังไงจิตใจสบายดีหรือ สงบดีอยู่หรือ สงบดีบอกอย่างนี้นะ

ก็น้ำเต็มโอ่งแล้วมันไม่สงบยังงั้น มันแน่นปึ๊ง ๆ อยู่งั้นตลอด ไม่สนใจออกกะนะ ชมน้ำเต็มถึงอยู่นั้น น้ำมหาสมุทรทะเลหลวงกว้างขนาดไหนไม่ไปชมนะ มันชมน้ำเต็มถึงที่เป็ดที่ไก่ขี้ในถึงเต็มอยู่นั้น มันก็ไปชมอยู่กับเป็ดกับไก่ ทั้งเขากินเขาขี้รดลงไปเราก็กินกับเขา กินขี้กับน้ำเต็มโอ่งกับเขา นี่สมาธิเพียงแค่นั้นแหละ เทียบแล้วเหมือนกับน้ำเปิดน้ำไก่ที่มันกินเราก็กิน มันไม่ได้วิเศษวิโสอะไร พอถึงกาลเวลาแล้วเปรี้ยวเดียวเลย เป็นยังไงจิตสงบดีหรือ สงบดีอยู่ โห้ย ขึ้นทันที ท่านจะนอนตายอยู่นั้นหรือ

ขึ้นเลยเถียวนะ นั่นฟังซิ เพราะรู้นิสัยอันนี้ มันฝังลึกในสมาธิ ไม่เอารุนแรงมันจะไม่ขึ้น ต้องเอาอย่างหนัก

ที่นี้เปลี่ยนทันทีที่สีหน้าस्ता วาทะคำพูดเด็ดเฉียบขาด ผิง ๆ พอว่า จิตเป็นยังงี้สงบดีอยู่หรือท่านมหา สงบดีอยู่ ว่าง บทเวลาจะเอาก็ผางเลย ท่านจะนอนตายอยู่นั้นหรือ ขึ้นเลยเถียวนะ สุขในสมาธิมันก็เหมือนเนื้อติดฟัน ไอ้เนื้อติดฟันนี้มันมีความสุข แค้ไหนพิจารณาซิ นั่นเห็นไหม เนื้อติดฟันมันจะเอาความสุขมาจากไหน นอกจากมันรำคาญต้องหาไม้จิ้มฟันมาจิ้มออกใช้ใหม่ละ แล้วจะเอาความสุขมาจากไหนเพียงแค่นั้น นั่นละความสุขในสมาธิ ท่านว่าเหมือนกับน้ำติดฟัน

จากนั้นท่านก็ว่า ท่านรู้ไหมสมาธิทั้งแห่งเป็นสมุทัยทั้งแห่ง ท่านรู้ไหม ๆ เหนอ ๆ ขึ้นเลยนะ นี่บทเวลาท่านจะเอาฟังซินะ สมาธิทั้งแห่งเป็นสมุทัยทั้งแห่ง ท่านรู้ไหม ๆ ทางนี้ก็ขึ้นเลย ถ้าว่าสมาธิเป็นสมุทัยทั้งแห่ง แล้วสัมมาสมาธิจะให้เดินที่ไหน สัมมาสมาธิมันก็มีในมรรค ๘ ใช้ใหม่ สัมมาสมาธิพระพุทธเจ้าไม่ได้เป็นสมาธิหมูขึ้น เขียงเหมือนสมาธิของท่านนี้ สมาธิเป็นสมาธิ ปัญญาเป็นปัญญา ท่านรอบในสมาธิในปัญญาของท่าน ท่านไม่ได้นอนตายอยู่บนเขียงเหมือนหมูดังที่ท่านเป็นอยู่เวลานี้ หมอบนะ เอ้ เข้าทำ เห็นจะถูกของท่าน

ที่นี้ไม่แผ่พังพานละสูงจาง สมาธิทั้งแห่งเป็นสมุทัยทั้งแห่ง ท่านเอาหมดเลยนะ เวลาเราไปแยกออกแล้ว อ้อ ท่านว่าอย่างนั้นหมายความว่าอย่างนั้น มันไปแยกที่หลังของมันเอง ตอนนั้นท่านทุ่มหมด เอาสมาธิโยนเข้าป่าเลยไม่ให้เหลือ ให้มันหาใหม่ถ้ามีปัญหา ความหมายก็ว่างั้น ถ้าไม่มีปัญหาให้มันนอนตายอยู่ในเขียงนี้ ไปอยู่ใต้เขียงใต้ส้วมเขาโน่นถ้ามันโง่สัก ออกไปก็ออกละที่นี้ ออกก็ฟาดทางปัญญาอย่างที่ว่า นั่นเห็นไหมเมื่อลงแล้วมันไม่อยู่ ก็สมาธิมันพอตัวแล้ว ถ้าเป็นอาหารเราจะประกอบให้เป็นแกง เป็นประเภทใดก็ตาม เครื่องครัวมันพร้อมแล้ว เป็นแต่เพียงว่าเราไม่นำมาประกอบมันก็ไม่เป็นอาหารประเภทนั้น ๆ ให้เท่านั้นเอง

พอหมุนออกทางด้านปัญญามันก็ตัวเลยเถียว เพราะอารมณ์มันอิมแล้ว จิตใจอิมอารมณ์ อิมอารมณ์คืออะไร ไม่อยากดูอยากฟังอยากคิดอยากอ่านเรื่องรูปเสียงกลิ่นรสทั้งหลาย ซึ่งแต่ก่อนมันอยากเป็นประมาณ อยู่ไม่ได้มันติดมันดิน อยากรู้อยากเห็นอยากเป็นต่าง ๆ นานา คือความอยากผลักดันในหัวใจ จิตฟุ้งซ่าน ท่านจึงไม่ได้สอนทางด้านปัญญาในขั้นนี้ ที่นี้พอจิตอิมอารมณ์แล้วไขมันเข้าสู่ปัญญา ให้มันทำงานทางด้านปัญญามันก็ไม่ยุ่งกับภายนอกละซี มันอิมอารมณ์แล้ว มันก็เป็นปัญญาขึ้นมา ก็เราอิมพอแล้ว คิดตุนั่งอยู่เฉย ๆ ความคิดคิดขึ้นมาแยบนี้รำคาญแล้ว มากวนความสงบแต่ก่อนมันอยากคิดจนจะเป็นจะตาย พอถึงขั้นสมาธิทับหัวมันลงไปแล้วมันไม่อยากคิด

นะ อยู่ไหนแน่ทั้งวันทั้งคืนอยู่ได้สบาย ความคิดความปรุงนิดหน่อยเท่านี้รำคาญ ๆ นี่
สมาธิเต็มภูมิ ความคิดทั้งหลายรำคาญนะ

พอออกทางด้านปัญญาก็มันพร้อมแล้ว ผางเลยเถี่ยวนะ ฟุ้ง ๆ ๆ เลย บทเวลา
มันได้ออกทางด้านปัญญาเห็นคุณค่าของปัญญา แล้วมาเห็นโทษของสมาธิอีกแหละ มัน
ไม่พอตินะ ก็มาเห็นว่าสมาธิมันนอนตายอยู่เฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร สมาธิไม่ได้
ถอดถอนกิเลสนี่นะ ปัญญาต่างหากถอดถอนกิเลส มันก็ไปทางด้านปัญญา เลยเถิดอีก
ฟาดจนไม่ได้หลับได้นอน ทั้งคืนทั้งวันหมุนตัว ๆ กลับมาอีก นี่ที่พ่อแม่ครูจารย์บอกให้
ออกทางด้านปัญญา มันออกแล้วนะ มันออกยังงัยท่านก็ว่า ก็มันหมุนทั้งวันทั้งคืน กลาง
คืนมันไม่ได้หลับได้นอนเลย กลางวันมันยังจะไม่หลับไม่นอนอีก มันหมุนตัว ๆ ตลอด
เวลา

นั่นละมันหลงสังขาร ถ้าไม่พิจารณามันก็ไม่รู้เอาอีกนะนี่ต่อบกัน คือ สังขารฝ่าย
ปัญญานี้มันออก ทีนี้เวลามันเลยเถิดมันไม่รู้จักประมาณ สังขารฝ่ายปัญญาก็มีสมุทัย
คอยแทรก ความหมายว่างั้น แต่ท่านไม่บอก เวลาไปพิจารณาทีหลังมันถึงรู้ คือท่านเอา
เราที่ไรท่านทุ่มเลยแหละ ถ้ามันมีปัญญาให้มันหาใหม่ แล้วได้หาใหม่ได้ทุกทีนะแปลก
อยู่ ถึงขั้นปัญญาท่านก็บอก มันหลงสังขาร ถ้าไม่พิจารณามันก็ไม่รู้ คือเอาสังขาร
พิจารณาเพื่อให้รู้ นั่นละบ้าหลงสังขาร ๆ ขนบาใหญ่เลย ทีนี้หมอบ เห็นจะถูกอย่างท่าน
ว่าแหละ

ไปมันก็ไม่ถอย เวลาจะตายจริง ๆ มันก็หมุนเข้ามาสู่สมาธิ พอได้กำลังทาง
สมาธิก็ออกอีกซัดอีก นี่เราพูดถึงเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มันนี่เออเลยเถี่ยวนะ ใส่เราหมัด
ไหนนี่แหม ถ้าไม่ใช่อย่างงั้นมันไม่ยอมขึ้นนะ มันจมขนาดนั้นแหละ ท่านต้องเอาอย่าง
หนักทีเดียว ท่านเอาอย่างผางๆ ถ้าว่าสมาธิโยนทิ้งหมดเลย ถ้ามีปัญญาให้มันหาใหม่
ถ้าพูดถึงเรื่องปัญญาก็มันหลงสังขาร ท่านก็โยนทิ้งหมดเลย ถ้ามันมีปัญญาให้มันหา
ใหม่ความหมายว่างั้น นี่เราสรุปความนะ

นี่ละเรื่องของใจที่ครองความสุข ฆ่ากิเลสออกไปโดยลำดับด้วยปัญญา เบื้องต้น
ก็สงบอารมณ์ไว้ด้วยสมาธิ เอาหินทับหญ้าไว้ก่อน จากนั้นก็เปิดหญ้าออกไปเอาสติ
ปัญญาเข้ามาเป็นจอบเป็นเสียมขุดหัวหญ้าออกหมด นั่นที่นี้ฟาดออกๆ มันก็ฟุ้งละชิ
ปัญญา โห้ย บทเวลาปัญญาออกนี้ไม่มีนะคำว่าน้ำเต็มโอ่งน้ำเต็มแก้ว ไม่มีนะ สมาธินี้
เต็ม ถึงขั้นสมาธิเต็มภูมิแล้วทำยังงัยก็ไม่เลย มันประจักษ์อยู่ในหัวใจแล้ว ทีนี้พอออก
ทางด้านปัญญานี้ โอ้ย มันไม่ใช่ธรรมดา ลั่นฝ่งลั่นแดนไปเลย น้ำลั่นโอ่งลั่นไปเลย
ปัญญาเวลาออกนี้ฟุ้งๆ เลย โถๆ ขึ้นเลย ฆ่ากิเลสฆ่าด้วยปัญญาต่างหาก หมุนตัวฟาด

เสียจนเต็มเหนี่ยวเลย เห็นไหมเวลาปัญญาออก ถ้ากิเลสไม่สิ้นเมื่อไรปัญญานี้จะไม่มียุติเลย

ปัญญาฆ่ากิเลสมันจะติดตามกันไปเรื่อย ๆ กิเลสชั้นนี้ปัญญาชั้นนี้ กิเลสชั้นนั้นปัญญาชั้นนั้นมันมาพร้อมกัน ๆ ถึงปัญญาชั้นละเอียดละเอียดสุด เรื่องมหาสติมหาปัญญากับสติปัญญาอัตโนมัติจะเชื่อมโยงถึงกันเลย กิเลสซึมซาบปัญญาซึมซาบตามกันไป ๆ ฟาดมันขาดสะบั้นไปหมดแล้วจำหมดโลกธาตุ ไปถามใคร ถามพระพุทธเจ้าหาอะไรท่านสอนอย่างนี้ปฏิบัติอย่างนี้ มันเห็นอย่างนี้แล้วจะไปสงสัยที่ตรงไหนล่ะ ก็ สนฺทิกฺขุโณ ผู้ปฏิบัตินั้นและจะเป็นผู้รู้เองเห็นเอง ผู้ไม่ปฏิบัติตายทั้งเปล่า ๆ มันก็ไม่รู้ แยกคัมภีร์ก็ไม่รู้ ถ้าไม่แยกออกมาเป็นภาคปฏิบัติแล้วไม่รู้ เวลามันได้กระจ่าง ฟุ้ง ๆ ปัญหานี้หาประมาณไม่ได้แหละ

ปัญญามีหลายภาคนะ ภาคฆ่ากิเลสก็มี กิเลสหายปัญญาหาย กิเลสละเอียดปัญญาละเอียด กิเลสละเอียดเท่าไรขนาดไหน ปัญญายิ่งละเอียด จนกระทั่งถึงขั้นมหาสติมหาปัญญาเป็นสมมุติทั้งนั้น เรียกว่าเป็นเครื่องมือฆ่ากิเลสทั้งหมดเลย พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว คำว่ามหาสติมหาปัญญาก็หมดความจำเป็นไปเอง โดยไม่ต้องบีบบังคับให้หยุด ให้อยู่ดีไม่มี เป็นหลักธรรมชาติ เหมือนเราทำงาน พองานเสร็จแล้วเครื่องมือสำหรับงานนี้มันก็ปล่อยของมันเอง ๆ เอาเครื่องมือใหม่ใส่ ที่นี้เมื่อมันหมดโดยสิ้นเชิงแล้วหาเครื่องมือที่ไหนอีกล่ะ อันนี้เรื่องของกิเลสมันขาดสะบั้นลงไปจากหัวใจแล้วจะไปทูลถามพระพุทธเจ้าหาอะไร พูดแล้วสาธุทันทีเลย ก็มันจำอยู่ด้วยกันแล้ว แบบเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน จะถามกันหาอะไร ธรรมะ สนฺทิกฺขุโณ พระองค์ประกาศไว้แล้ว ผู้ปฏิบัตินั้นและรู้เองเห็นเองในธรรมทุกชั้นของการปฏิบัติแต่ละราย ๆ ไป เมื่อถึงขั้นสุดยอดแล้ว จะไปถามใครอีกที่ไหน มันก็อันเดียวกันแล้ว

นี่ละการปฏิบัติหาความสุขเข้าสู่ใจ ให้ท่านทั้งหลายรู้อ่าง ที่ยับยั้งความสุข ที่เก็บความสุข อยู่ตรงที่เราเคยเก็บความสุขก็คือหัวใจนั้นแล หัวใจนี้เป็นหัวใจที่เก็บความสุขทุกชั่วกวาดต้อนกันทั้งโลกทั้งสงสาร มีแต่กวาดต้อนความกังวลวุ่นวายและความทุกข์ทั้งหลายเข้ามาสู่ใจเผาเจ้าของทั้งนั้น ถ้าร้อนใจก็หาอรรถาธรรมเพื่อความสงบระงับบ้างในบางกาลบางเวลา เราจะพอมีความสุขระงับอารมณ์ต่างๆ ที่เป็นพินเป็นไฟได้พอประมาณ ๆ นะ เพราะฉะนั้นการอบรมจิตใจให้สงบเพื่อพักอารมณ์ของกิเลสที่เป็นพินเป็นไฟให้ทำกัน เพื่อจะได้ระงับ ๆ จากนั้นพอมันเกิดความวุ่นวายขึ้นมามันจะวิ่งหาที่หลบซ่อน เหมือนเราตากแดดวิ่งเข้าหาร่ม อันนี้เราได้รับความทุกข์เพราะความวุ่นวายมาก ๆ มันจะวิ่งเข้าหาความสงบด้วยการบำเพ็ญธรรม เข้าใจไหมล่ะ มันจะมีอย่างนี้ละ ต่อไปมันก็พอฟัดพอเหวี่ยง เมื่อจำเป็นบีบเข้าหาที่หลบซ่อนแล้วออก

ทำงาน ๆ แล้วหาที่หลบซ่อน หลบไปหลบมา หลายครั้งหลายหน ลูไปลูมา กระจำงขึ้น
มา

ที่นี้หาที่ไหน เรื่องความสุขหาที่ไหน เต็มอยู่ไหนหัวใจแล้วหาอะไร หลังจากนั้น
แล้วทำไมจึงจะไม่รู้เรื่องความทุกข์ในโลกสงสาร ที่มากองอยู่ในหัวใจเราซึ่งเป็นทำนบ
ใหญ่ มหาสมุทรใหญ่สำหรับรับไฟเผาหัวใจเจ้าของมันกระจายไปหมดแล้ว ก็
เป็นมหาวิมุตติมหาานิพพานขึ้นแทนกันเท่านั้นเอง นี่ละศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า
ใครจะเลิศเลอยิ่งกว่าศาสดาองค์เอกไม่มี ใครอย่าเอาความรู้ความฉลาดที่ไหนมาอวด
อวดพระพุทธเจ้า เป็นความรู้ในถึงขยะทั้งนั้น

อย่างพวกสัตว์โลกที่เรียนศึกษากันอยู่ทั่วโลกดินแดน มีแต่เรียนอยู่ในถึงขยะ
อำนาจของกิเลสครอบอยู่ ๆ ทั้งนั้น เอาความรู้วิชานี้มา ถ้าไม่มีธรรมเข้ามาแทรกแล้ว
ความรู้เหล่านี้เป็นไฟไปหมด เพราะฉะนั้นคนที่มีความรู้มาก ๆ จึงทำความเดือดร้อน
เสียหายให้แก่โลกได้มากมายยิ่งกว่าคนธรรมดา ถ้าไม่มีธรรม ถ้ามีธรรมไม่มีใครที่จะ
ทำความรุ่มเย็นเป็นสุขให้แก่โลกทั้งหลายได้รับความสุขมาก ยิ่งกว่าผู้ที่เรียนมามากและ
มีธรรมเข้าแทรก ๆ ให้จำเอา ศาสนาพระพุทธเจ้า ทำนบใหญ่ คือ หัวใจของเรา เอาละ
พอ... โอ๊ย. เหนื่อย

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd